

Тут Гораций має на увазі нездатність дотримуватися законів поетичного жанру як через неуміння (“ignoro” — “не знаю”), тобто брак знання й небажання вчитися, так і через природний гандж, тобто через брак природного хисту (“nequeo” — “не можу”).

Застерігаючи своїх учнів щодо рабського наслідування, деякі викладачі, скажімо, автор “Officina praestantissimae artis poeticae”, використовує двовірш Горация з “Epistles Book” (I, 19, 19-20): “O imitatores, servum pecus, ut mihi saepe / Bilem, saepe iocum vestri movere tumultus!” (“рабська отара наслідувачів! О, як часто схиляє / Ваша пиха то до сміху мене, то запалює гнівом!”). Автор підручника переконаний, що для успішного наслідування обраного взірця необхідно добре володіти темою й висвітлити її так, щоб це виглядало як власний твір. На підтвердження цієї думки він цитує рядки з AP (131-134a), хоч і з деякими неточностями, зумовленими, очевидно, неухважністю переписувача:

Publica materies privatis ius erit si
Nec circa vilem patulumque moraberis orbem,
Nec verbum verbo curatis reddere firmum
interpres.

Знаний повсюдно переказ тоді називай справедливо
Власним творінням, коли за те коло, второване тупо,
Вийти зумієш і слово в слово товкти перестанеш,
Мов дріб'язковий товмач.

Київські викладачі наголошують також на тому, що поетична мова має бути не такою, як народна буденна, а метрично організованою й вишуканою. При цьому вони наводять слова Горация про те, що “non satis est puris versum perscribere verbis” / “не досить ретельно писати вірш простими, неприкрашеними словами” (“Cunae Bethleemicae”).

Отже, як засвідчує проведене дослідження, для київських авторів, що, як і їхні західноєвропейські колеги, послуговувалися методом “вирізання та вклеювання”¹³, вибираючи з трактатів із поетики та риторики правила, що найбільше відповідали їхнім творчим потребам, Гораций був насамперед наставником у питаннях теорії поезії, але не менш важливо й те, що вся його літературна спадщина становила взірець для наслідування в різних поетичних жанрах, зокрема в ліриці.

Загалом же сприйняття Горация вписується в ширший контекст теми новолатинської поезії в київських поетиках, яка заслуговує дослідження та повернення в річище української літератури XVII-XVIII століть.

¹³ Див.: *Пилит'юк Н.* Київські поетики і ренесансні теорії мистецтва. — С. 90.

м. Рим, Італія

Наші презентації

Луиза Оляндэр. Максим Горький: текст и гипертекст. — Луцк: Вольнская областная типография, 2005. — 164 с.

Це роздуми над текстом і гіпертекстом Максима Горького. Аналізуються також його художньо-філософські погляди й майстерність, значна увага приділена особливостям горьківського хронотопу та ролі письменника в літературному процесі. Актуальність Максима Горького авторка пояснює передусім невичерпністю його художнього світу, в якому піднімаються такі важливі проблеми, як буття і побут та гра в житті й життєтворчості людини, тобто Людини з великої букви і людини звичайної.

С.С.